

[Anne Grete Holmsgård]

duktionen er blevet opprioriteret, og den del af produktionen, der består af kornprodukter og grøntsager, er blevet nedprioriteret.

Jeg synes, det er meget rimeligt, som socialdemokratiet gør, at foreslå en bedre forskning, flere midler til forskningen og en koordineret forskning, selv om jeg nok mener, at der foregår en vis koordination i hvert tilfælde inden for de områder, som fru Tove Lindbo Larsen selv nævner. Det er ganske givet også godt med anbefalet kostsammensætning og med oplysning, men egentlig mener jeg ikke, det er her, de vigtigste problemer ligger. Det vil nok hjælpe lidt, men det vil ikke hjælpe så meget, fordi de store problemer findes på et andet område: at produkterne er af for dårlig kvalitet, at mange mennesker og stadig væk den største del af befolkningen har en stresset hverdag, hvor det er lettere, hvis man skal nå det hele, at købe færdigprodukter hurtigt ind. De ligger også i nogle kostvaner, som det er svært at ændre, og hvor der skal nogle mere grundlæggende ting til for at ændre dem.

Man er vant til et frokostbord, hvor det er rugbrød med smør eller margarine og forskellige typer af såkaldt kødpålæg stablet ovenpå. I virkeligheden tror jeg stadig væk, de færreste ved, at der slet ikke er noget kød i kødpølse. Men det, man er helt sikker på, er, at det, der er i de produkter, er af dårlig kvalitet stort set over hele linjen. Det er mange tilsætningsstoffer, det er farve- og aromastoffer. Det er i virkeligheden fuldstændig håbløst, at det er det, danskere over en bank – mig selv inklusive – stopper i sig selv hver frokost hver eneste dag, 365 dage om året.

Jeg synes, at det vigtigste i en ernæringspolitik, som miljøministeren selv sagde, først og fremmest selvfølgelig er formålet: hvad vil vi? Ja, det, vi vil, er i hvert fald – det tror jeg også socialdemokratiet gerne vil – sunde produkter, kvalitetsprodukter og nogle ændringer af kostvanerne.

Hvad kan man så gøre for det? Jeg mener, at de vigtigste ting i socialdemokratiets forslag er punkt 3 og punkt 4.

Punkt 3 handler om kvalitetskrav, og punkt 4 handler om institutionskost, som jeg opfatter lidt bredere som det offentliges rolle i en ernæringspolitik.

Jeg forstod faktisk ikke, hvorfor miljøministeren efter at have talt pænt om den forringede kost, talt pænt om alle problemerne,

og hvad det egentlig var, der var galt, kunne konkludere, at han mente, at der ikke var grund til synderlig mere lovgivning på dette område. Det mener jeg.

Jeg tror ikke på de frivillige ordninger, hvor man forhandler med industrien om at fjerne farve- og aromastoffer. Jeg tror ikke en snus på det. Man vil kunne forhandle og forhandle, og der kommer ikke en snus ud af det i sidste ende. Det er også kun et hjørne af det, fordi det andet bl.a. ligger i den måde, vi overhovedet kører landbrug på herhjemme, og hvad det er for nogle produkter, vi fremstiller ad den vej. Jeg mener ikke, at det vil være nogen god løsning med afgifter. Den radikale ordfører var inde på det. Hvordan skal man egentlig forvalte det? Det er da rigtigt, man kan lægge afgifter på nogle produkter og håbe, at så spiser folk mindre af dem. Det har man gjort på sukker for den enkelte forbruger, men gud døde mig ikke for industrien, som stopper uendelige mængder af sukker ind i alle mulige forskellige produkter, hvor i øvrigt ingen tror der er sukker i. Dermed er man indirekte med til at ændre folks kostvaner, fordi man bliver vænnet til, at tingene skal smage sødt og ikke af det, som de egentlige grundsubstanser faktisk smager af. Jeg mener, det er nødvendigt med en lovgivning, der sikrer, at vores fødevarer er af en vis kvalitet, og det er, hvad enten det er basislevnedsmidlerne eller andre.

Det er da rigtigt nok, at man kan nok gøre noget med varestandarder og deklarationer, for så kan folk rent faktisk se, hvad det er, de køber, men det er jo de færreste; der faktisk læser deklarationen, og endnu færre forstår egentlig, hvad der står på den. For hvem af os kender egentlig tilsætningsstofferne, som kommer i én lang række? Vi tror, at hvis der står 7, er det nok værre, end hvis der står 2, men det ved vi faktisk ikke en snus om. Derfor er det nødvendigt med et lovgivningsinitiativ herfra, der sikrer, at produkterne er af en kvalitet, hvor det er forsvareligt, at folk spiser dem 365 dage om året og hele livet.

Den anden del handler om det offentliges rolle i at ændre kostvanerne. Det ligger på flere planer. Det ligger dels på institutionskosten, hvor kvaliteten, hvis man ser det bredt, er for ringe. Det er rigtigt, der er nogle institutioner, der laver god kvalitetskost, men der er faktisk også mange, der laver en kost